

КОТИК,
ПІВНИК,
ШАФКА

УДК 821.161.2-31-93
М 69

Олександр Михед

М 69 Котик, Півник, Шафка [Текст]: повість. — Львів: Видавництво
Старого Лева, 2022. — 72 с.

ISBN 978-966-448-071-7

Котик, Півник, Шафка наче й казкові, але водночас дуже справжні — врятовані й збережені у зруйнованій російськими обстрілами Бородянці під Києвом.

Готові боротися і попереджати про небезпеку, у цій казці вони оберігають всесвіт однієї родини — бабусі Лізи, дядька Андрія і онуки Соні — родини, яка покоління за поколінням циклічно проживає історію і врешті стає сильнішою, ніж будь-коли. Нагріта теплом дідусевих рук Шафка, подарований на свято Півник і врятований Котик втілюють силу й незламність, бережуть рід і дарують надію. Це надія на майбутнє, у якому рани будуть заліковані, але пам'ять про скоєне зло житиме у віках. У майбутньому, після нашої перемоги.

УДК 821.161.2-31-93

© Олександр Михед, текст, 2022
© Студія «Сері/граф», ілюстрації, 2022
© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-448-071-7

Усі права застережено

Олександр Михед

КОТИК, ПІВНИК, ШАФКА

ілюстрації
студії «Сері/граф»

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

У зеленому-зеленому селищі, у високому-високому
будинку на сьомому поверсі жили-були
бабуся Ліза, дядько Андрій і онука Соня,
а ще Котик, Півник і Шафка.

Шафка

Коричневу дерев'яну Шафку дбайливими руками зібрав сам дідусь Петро. Тоді на його голові не було жодної сивої волосинки, а руки були міцні й жилаві. Та й дідусем, власне, він тоді ще не був, і всі звали його Петрусем. Він припасовував Шафку до стіни нової квартири та всміхався вагітній дружині Лізі: «На віки будуємо, на віки». У тому житті все здавалося «назавжди» — одна квартира, машина (якщо пощастить) і величезна імперія, зшита з клаптиків.

Петрусь складав Шафку, припасовував деталі, налагоджував дверцята, і вона відразу ж постала великою, статечною, гордовитою. Усміхнені Петро і Ліза думали про неї, як про велику комору, ту, з їхніх діточих пригод у рідному селі. До того як прийшла Велика війна.

Всередині Шафка більша, ніж здається ззовні. Вона береже сімейний крам. Витончений порцеляновий посуд,

який лиш зрідка діставали з особливих нагод і в якому відсвічувалося красиве життя, що колись мало би настати.

Шафка оберігає маленькі кошлаті ковдри, в яких Петро і Ліза забирали новонароджених близнюків із полового будинку, сина й доньку — Андрія і Катю.

На іншій полиці Шафка зберігає сімейні фотоальбоми з чорно-білими світлинами. І бабуся Ліза все обіцяє собі якось впорядкувати альбоми, попідписувати фотографії, покласти їх за роками. Бабуся гадає, може, колись онука Соня зацікавиться їхнім життям і минулим своєї родини. Бабуся, звісно, всього не розповість — бо чи ж треба дітям знати стільки болю — та, може, онука хоча б упізнає в рисах загиблих родичів себе.

Ще в іншій шухлядці Шафка береже дідусеві й бабусині медалі героїв праці Союзу, якого вже давно наче і нема, та він усе одно постійно дає про себе знати болісними корчами.

А ще глибше, між свідоцтвами про народження, про шлюб і Петрову смерть, Шафка береже простирадла, чевревики, хустку, які Ліза припасла собі на похорон. Береже Лізину вишиванку. Поруч ще бабусині серцеві краплі, які вона крапає у келишок із водою. Вона крапає їх, коли на душі стає нестерпно від спогадів. Запах крапель розлітається квартирою, і його не сплутати ні з чим.

Соня змалечку знає — так пахне горе.

У тій же шухлядці лежать бабусині гроші. Їх небагато. Та і цим кольоровим папірцям вона вже не здатна

дати раду, вони лиш мерехтять. Час до часу Бабуся сягає по них рукою і дає вже не малій онуці Соні трохи грошенят. Так, най побалує себе чимось солодким. Бо Лізі вже давно лікарі не дозволяють солодкого, тож вона лише тішиться за Соню, коли та наминає шматок медівника чи «Наполеона».

І якщо сягнути верхньої полицки Шафки (такої високої, що в бабусі щоразу перехоплює подих, коли вона з ризиком для життя стає на табуретку, а Шафка вся наче нахиляється до Лізи, тільки щоби їй допомогти), то можна дістатися до найбільшого бабусиноного скарбу.

Сіль. Сірники. Борошно. Сухарі. Мотузка. Олія. Пачки з гречкою, вже окуповані кількома поколіннями молі.

Близнюки, коли були малими, розуміли, чому мама робить ці запаси. Вона називала себе білочкою і пояснювала, що має робити припаси на довгу-довгу зиму, яка може раптом вторгнутись.

Соня ж уже в ці історії не вірить і не може зрозуміти, чому бабуся найбільшим скарбом Шафки вважає саме ці припаси.

А Шафка береже Лізині таємниці, намагається зайвий раз не жалітися на життя і не порипувати поіржавілими завісами дверцят. Часом бабуся ніжно проводить по ній рукою, зупиняється і наче прислухається – чи хоча б на мить не відчує на поверхні Шафки тепло Петрусевих рук.